

det da foreliggende Forslag, og sluttede sig derfor til dem. Disse Ændringer ere forøvrigt, som det ogsaa hedder i Betænkningen fra i Fjor, temmelig uvæsentlige, men da de ikke kom til 2den Behandling i Fjor og altsaa ikke ere blevne begrundede her i Salen, finder jeg dog Anledning til med nogle Ord at forklare og motivere dem.

De Ændringer, hvori det foreliggende Lovforslag adskiller sig fra det i Fjor forelagte, er for det første, at vi i § 3 have indskudt en lille Begrænsning med Hensyn til dem, der skulle kunne straffes som Alfonsoer eller Soutenører. Som der oprindelig stod, skulde enhver Mand, „der helt eller delvist lader sig underholde af en Kvinde, der driver Utugt som Erhverv“ straffes. Vi have nu undtaget de Tilfælde hvor Manden „til hende staar i Slægtskabsforhold i op- eller nedstigende Linie“. Det er utvivlsomt en Trykfejl, skønt den forelaa allerede i Fjor, naar der staar „Linier“. Med andre Ord, man har ment, at det vilde være haardt at straffe den gamle Fader, der lader sig underholde af Datteren, selv om hun tjener Pengene paa den Maade, her er Tale om. Det samme gælder den Søn, der lader sig underholde af sin Moder, eller deslige. I § 4 er der foregaaet en mere væsentlig Forandring, idet vi have udskilt de Tilfælde, der her omtales i § 4, 2det Stykke, fra de i 1ste Stykke omtalte, saaledes at Straffen er bleven forskellig. Nu foreslaas Straffen sat forskellig for dem, der holde Bordel, og dem, der kun tilstede Personer af forskellig Køn Adgang til deres Bolig, medens Straffen i Fjor var den samme. Nu lade vi den kun blive Fængsel paa Vand og Brød eller Forbedringshusarbejde indtil 2 Aar for den, som holder Bordel eller gør sig skyldig i Rufferi, medens vi over for dem, der tilstede Personer af forskellig Køn Adgang til deres Boliger for der at øve Utugt saaa vel som Hotelbesiddere, Gæstgivere og Beværttere, der gøre sig skyldige i det samme, lade os nøje med en mildere Straf, nemlig Fængsel eller under formildende Omstændigheder Bøder. Medens endvidere Straffen efter den nuværende Lov og efter vort Forslag i Fjor var Forbedringshusarbejde eller Fængsel paa Vand og Brød, have vi nu for dem, der omtales i § 4, 1ste Stykke, vendt det om, saaledes at den principale Straf er Fængsel paa Vand og Brød. De Herrer ville altsaa se, at det væsentlige ved disse Forandringer er, at vi stille Hotelbesiddere, Gæstgivere og Beværttere lidt

mildere end de andre. Vi mene, at det er noget for strengt at lade en saadan Mand straffes med Vand og Brød eller Forbedringshusarbejde, fordi han udlejet Værelse til Personer af forskelligt Køn ved en enkelt Lejlighed. Med Hensyn til § 5 er den væsentligste Forskel den, at vi have imødekommet en Tanke, der i Fjor fremkom fra det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgkreds (N. T. Larsen). Han udtalte da, at Straffebestemmelsen i Straffelovens § 181 om, at den, der, skønt han ved eller har Formodning om at være beladt med venerisk Smitte, øver Utugt med en anden skal straffes, burde udvides til ogsaa at omfatte Ægteskabsforholdene. Det have vi imødekommet ved at foreslaa et nyt Punktum, saalydende: „Samme Straf kommer til Anvendelse paa den, som under de nævnte Forhold har legemlig Omgang med sin Ægtefælle, saafremt denne derved er bleven smittet“. Med andre Ord, vi have udvidet Bestemmelsen i § 181 til at omfatte det Tilfælde, hvor den ene Ægtefælle har Omgang med den anden, men vi tilføje, at Straffen kun skal komme til Anvendelse, og Forholdet overhovedet kun være strafbart og Offentlighedens vedkommende, naar Ægtefællen derved er bleven smittet. Maaske burde dette Forbehold ikke være taget med, men det er dog altid et Fremskridt, vil det ærede Medlem sikkert erkende, fra den bestaaende Lov. Den Ændring, vi have foretaget i § 9, er kun en Redaktionsændring. Ændringen i § 12 tilsigter kun at imødekomme en Henstilling, der i Fjor kom fra det ærede Medlem for Maribo Amts 3dje Valgkreds (Rørdam), idet han sagde: „hvorfor skal en Kvinde være sikret imod at blive behandlet af en Læge af det andet Køn, hvorimod Mænd efter Lovforslaget skulle kunne underkastes Behandling af en kvindelig Læge. Skønt jeg ikke tillægger denne Indvending megen Vægt, og skønt fremmede Lovgivninger kun beskytte Kvinder paa den Maade, kostede det os dog kun et Pennestrøg at imødekomme denne Henstilling, og hvis det ærede Medlem virkelig har ment den alvorlig, vil han vel ogsaa være os taknemmelig for, at vi ere komne ham i Møde. Den Ændring, vi have indført i § 13, er ogsaa nærmest en Redaktionsændring, og vor sidste Ændring, den i § 16, gaar kun ud paa, at skønt Loven først skulde træde i Kraft 6 Maaneder efter dens Indførelse i Lovtidende, skal dog Indskrivningen af offentlige Kvinder ophøre straks. Det er ganske kort de faa og forholdsviis underordnede Punkter, hvori For-